

Olvasók fóruma

Kedves „Érted vagyok”!

Miután elolvastam a 2008. októberi számtó, megnyugodtam: számomra „a jézusi tájékozódás folyóirata” is legalább három nyelvet beszél. Az első, többé-kevésbé közös nyelv Farkas Józsefé, Király Ignácé, Merza Józsefé, Alois testvéré, Maria Ko Ha Fung kínai keresztényeié, Vörös Évái és néhány a Hegyi Béla által megszólaltatottak közül. A második nyelv Joseph Zen bíborosé, Rónay és Márquezé. A harmadik Andreas Weberé és Hans-Heinrich Fiedleré. Miért három, amikor szinte ugyanarról van szó: Isten (Jézus) és az ember (állat) viszonyáról? Épp csak a hangsúlytevések miatt.

Néhány idézet az első nyelvből:

„... az elvállalt, az önként végrehajtott halálok sorozatán át jutunk az emberlét magasabb szféráiba... Ha az Én-görcsből kilazul az ember, akkor egyszer csak csodálatos módon betagolóódik az isteni életbe, Isten szeretetébe.” (Farkas József)

„Ha egy kicsit is jól szeretted magad – és ki ne szeretné magát? –, akkor magadat kell a belső hangodhoz fölzárkóztatnod.” (Király Ignác)

„Nem hivatalért, rangért kutatjuk a transzcendencia világát, ha van, eszmélődésünk és keresésünk átfogja egész személyes, emberi életünket, csodálatos életünket.” (Merza József)

„Először is és mindenekelőtt a folytonosság a fontos közösségünkben: hogy forrásunkból, az evangélium forrásából éljünk. Az a legdöntőbb, hogy Krisztus jelenléte felé forduljunk.” (Alois testvér)

„Vallásosságukat egyszerű hit és hagyományos jámborság jellemzi. Minden bonyodalomtól mentes, sőt egyenesen családias viszonyban állnak Istennel. Dicsőítik Istent, ha időben megérkezik az eső, és hálát adnak neki a termésért.” (Maria Ko Ha Fong)

„Legkétségbeejtőbb pillanataiban is ismétli magában az annyit szidott és számon kért étellel szemben a másokért élés értelmét.” (Mensáros László)

„A fizikai pusztulás – akármilyen fájdalmas is – még csak-csak elfogadható, természetesnek mondható, viszont a szeretet korai elvesztése ’természetellenes’.” (Vörös Éva)

Ebben a nyelvben az ember őrzi a természetet, betagozódik, eljut, fölzárkózik, eszmélődik, keres, odafordul... Mit, mihez? Az isteni léthez, emberlét magasabb szféráihoz, a belső hanghoz, a transzcendencia világához, az evangélium forrásához, Krisztushoz, a természeteshez. Olvasatomban: az embernek van egy szerepe, egy hídszerep, aminek szeretne eleget tenni. Valami miatt nem tud, de törekszik rá. Látja a hatalmas akadályokat – Én-görcs, halál, süketség, hivatal, rang, a kapcsolat hiánya –, de hatalmas vágy van benne ennek a szerepnek – a magasabb emberi lét, szeretet-kapcsolat Istennel, a lelkiismeret hallása, a szellem és az élet csodájának látása, Krisztus jelenléte bennem, természetesség – a betöltésére.

És most a másik nyelv:

„A magyar egyház legnagyobb kisértése mindig az állammal való szövetkezése és vele a hatalomban való osztozása volt.” (Rónay György)

„És mégis; az elnyomás, kizsákmányolás, és elhagyatottság valóságára a mi válaszunk – az élet..., amelyben a száz év magányra ítélt nemzetség végre új, második esélyt kap ezen a földön.” (Márquez)

„A jelenlegi helyzet abnormális: a hivatalos egyházat a kormány vezeti, nem a püspökök.” (Joseph Zen)

Ebben a nyelvben az ember nem jelenik meg. Intézmények: állam, kormányok, püspökök, egyházak szerepelnek. Olvasatomban: az ember nem számít. Úgyis azt teszi, amit az intézmények döntenek a feje felett. A jelenlegi intézmények rosszak, az élet, az egyház, vagy az éppen nagyobb világi hatalom elsöpri őket.

És itt a harmadik nyelv.

„Amikor ’embert’ mondok, már hozzágondolom azokat a lényeket is, amelyek alkotják. Az én szemléletem

életközpontú. Nem kerülhetjük el a paradoxont: a saját szemünkkel nézzük a világot, de a tigris szemével is.” (Andreas Weber)

„Ugyanakkor a második teremtéstörténet egyértelműen meghatározza ezt az uralkodást, mégpedig a teremtés megőrzéseként.” (Hans-Heinrich Fiedler)

„Mindaz, amit az ember elkövet az állatok ellen, visszahull az emberre.” (Püthagorasz)

Ebben a nyelvben az ember egy a földön élő sok lény közül, akire a többi rá van bízva. Az ember az élet ura. Elpusztíthatja, de vele pusztul. Olvasatomban: az élet az elsődleges itt a Földön. Mi vagyunk a földi élet gazdái. Ha jó gazdák vagyunk, megmaradunk, ha rossz, elpusztulunk a többi élőlényel, a földi étellel együtt. Rajtunk minden felelősség.

Hol az igazság?

Úgy látom, nézőpontok vannak, és hangsúlyok. Ha a nézőpontok kiegészítik egymást, és a hangsúlyok egy közös gravitációs pontban egyesülnek, akkor egyetértés lesz. Köztünk sem egyszerű ennek elérése. Valami azt súgja nekem, hogy ez a közös nézőpont és gravitációs pont csak felettünk, vagy ami ugyanaz, mélyen bennünk lehet. Valahogyan erről beszél az első nyelv is. Valahogyan. Azonban nem számol eléggé a mérhetetlen nagy akadályokkal, amiket nem elég egyszer legyőzni, hanem mindennap újra és újra le kell győzni, amíg aztán eljön az, amiről Farkas József úgy beszél, mintha egy lépés lenne, és ha eljön, itt is maradna. Ehhez azonban látni kell, mi az ember. Ismerd meg önmagad! Elkerülhetetlen, mert akkor nem látjuk a különbségeket. Létra van, és az első fok nem a hétköznapi élet szintjén indul – mondja a hagyomány. Ha nem ismerem meg önmagamot – mindenkori helyemet a lét-rán, és azt a szerves készüléket, ami vagyok –, akkor csak duma van. Ha nem látom a helyemet és szerepemet a teremtésben – nemcsak a bioszférában, hanem a kozmoszban is –, akkor is csak duma van. Duma intézményekről, fajokról, statisztikákról, igazságosságról, jogról és erkölcsről. A látás, értés fejlődése küzdelmes folyamat, amelyen mindenkinek magának kell keresztülmennie, ha vállalja, akarja ezt az egyáltalán nem kellemes eredményt hozó feladatot.

Farkas István
Budapest